

Casus (in)direct effect

Een Franse vrachtwagenchauffeur wordt vervolgd voor overtreding van het nieuwe art. 333quater Sr dat de import en het voorhanden hebben van opblaaspoppen verbiedt. Dit artikel is ingevoerd in verband met diverse ongelukken bij het gebruik van opblaaspoppen en omdat de regering onder invloed van de ChristenUnie en de SGP surrogaatseks überhaupt verwerpelijk vindt. De chauffeur was onderweg vanuit Gdansk waar de poppen geproduceerd worden door de Poolse vennootschap Nadmuchiwana lalka.

De advocaat van de chauffeur betoogt ter zitting dat art. 333quater Sr in strijd is met het door art. 28 VWEU gegarandeerde vrij verkeer van goederen.

Vraag 1: Tot welke uitspraak moet de rechtbank komen als het de advocaat volgt in deze stelling?

Casus (in)direct effect

Stel de Franse vrachtwagenchauffeur vervoerde geen opblaaspoppen maar uit Marokko afkomstige asielzoekers. De chauffeur is vanuit Duitsland op weg naar Frankrijk via Nederland. Tijdens een algemene verkeerscontrole op de A2 worden de asielzoekers door de politie aangetroffen. De chauffeur wordt aangehouden en enkele weken later vervolgd voor overtreding van art. 197a, lid 1 Sr: het opzettelijk uit winstbejag behulpzaam zijn bij illegaal verblijf in NL. Het is vaste jurisprudentie van de HR dat met “verblijven” in art. 197a, lid 1 Sr wordt bedoeld “elk zich ophouden in Nederland.” Dat het verblijf geen duurzaam karakter heeft en gericht is op doortocht maakt dat volgens de HR niet anders. (ECLI:NL:HR:2003:AL3537)

Casus (in)direct effect

De advocaat van de chauffeur vraagt zich af of voormelde jurisprudentie van de HR nog wel stand kan houden. De implementatie deadline van Richtlijn 2002/90/EG VAN DE RAAD van 28 november 2002 tot omschrijving van hulpverlening bij illegale binnenkomst, illegale doortocht en illegaal verblijf is sindsdien immers verstreken. Deze richtlijn verplicht de lidstaten tot het strafbaar stellen van zowel behulpzaamheid bij illegale doortocht als illegaal verblijf (mits sprake is van winstbejag). “Doortocht” en “verblijf” zijn volgens de richtlijn dus twee verschillende dingen. De advocaat vindt dat daaruit volgt dat de Uniewetgever – anders dan de Hoge Raad – van mening is dat “verblijf” dus niet mede “doortocht” omvat.

Vraag 2: Hoe moet de advocaat dit tot een verweer ombouwen dat hij in de strafzaak kan voeren? Op welke eigenschappen van het Unierecht kan hij daarbij het beste een beroep doen?